

Tom Clancy

De jacht op
de Red October

A.W. Bruna Fictie

De eerste dag – vrijdag 3 december

De Red October

Kapitein eerste rang Marko Ramius was gekleed op het poolklimaat dat rond de noordelijke duikbootbasis Poljarny heerste. Vijf lagen wol en oliejas beschermden hem. Een smerige sleepboot duwde de kop van zijn onderzeeër naar het noorden, in de richting van het kanaal. Het dok waarin de *Red October* twee eindeloos lange maanden had gelegen was nu een met water gevulde betonnen doos, een van de vele die de Noordelijke Vloot had gebouwd om de raketboten voor het geweld van de elementen te behoeden. Op de kade stonden matrozen en arbeiders in koele bewondering naar de afvaart te kijken, zonder te juichen of te zwaaien.

‘Langzaam vooruit, Kamarov,’ beval Ramius. Terwijl de sleepboot uit de weg ging, keek hij naar achteren, waar de twee bronzen schroeven het water in beroering brachten. De kapitein van de sleepboot zwaaide. Ramius beantwoordde zijn groet. De *Red October*, een onderzeeër uit de Typhoonklasse, ging op eigen kracht op weg naar de voornaamste vaarroute door de Kola Fjord.

‘Daar is de *Purga*.’ Gregori Kamarov wees naar de ijsbreker die hen naar open zee zou brengen. Ramius knikte. De twee uur varen door de fjord was een kwestie van geduld, niet van stuurmanskunst. Het late najaar was verrassend zacht geweest, met nauwelijks sneeuwval van betekenis, tot een geweldige storm een week voor de afvaart de streek rond Moermansk had geteisterd en grote stukken van het poolijs had afgebroken.

Het woelige water, opgezweept door de stevige noordenwind, golfde over de ronde boeg en het uitgestrekte lanceerdek. De groezelige laag olie, afkomstig van de talloze schepen in de fjord, loste in het koude water nauwelijks op en vormde op de rotsige oevers een donkere rand alsof een vuile reus hier een bad had genomen. Ramius lachte grimmig bij het idee. Als kind was hij vaak meegevaren met vissersboten, zodat hij wist wat het was om een met de natuur te zijn, maar de Russische reus

bekommerde zich nauwelijks om de troep waarmee hij het aanzicht van de aarde bezoedelde.

‘Vermogen opvoeren tot een derde,’ zei hij. Kamarov herhaalde de order door de telefoon. Hij was aangesteld als navigator, nadat hij de laatste jaren dienst had gedaan als loods op de oorlogsschepen die in de fjord hun basis hadden. De twee officieren hielden een waakzaam oog gericht op de gepantserde *Purga*, waar zich op het achterdek verschillende bemanningsleden hadden verzameld. Stampvoetend tegen de kou sloegen ze de eerste afvaart van de *Red October* gade; het was weer eens wat anders dan de dagelijkse sleur.

‘Zo, kameraad, we zijn weer op weg om ons *Rodina* te verdedigen!’ Kapitein tweede rang Iwan Joerievitsj Poetin stak zijn hoofd door de luikopening – zoals gewoonlijk zonder toestemming – en klom onhandig als een landkwab de kleine toren in. Poetin was de politieke officier, de *zampolit*. Alles wat hij deed was gericht op het dienen van zijn Rodina, het Moederland – voor veel Russen een mystiek geladen begrip en samen met Lenin de communistische versie van een opperwezen.

‘Wat je zegt, Iwan,’ antwoordde Ramius opgewekter dan hij zich voelde. ‘Twee weken op zee, waar we thuishoren. Een zee-man houdt er niet van in dok te liggen en lastig gevallen te worden door bureaucraten en arbeiders met smerige laarzen. En we zullen het warm krijgen.’

‘Vind je het dan koud?’ vroeg Poetin ongelovig.

Ramius bedacht voor de zoveelste keer dat Poetin de volmaakte politieke commissaris was. Hij sprak altijd wat te luid, zijn grapjes waren gezocht en hij liet je nooit vergeten wat je plaats was. Poetin kon intimideren als de beste.

‘Dat krijg je als je zolang een duikboot gewend bent geweest; je houdt van normale temperaturen en vaste grond onder je voeten.’

Poetin negeerde de bedekte belediging. Zijn missie aan boord van een oppervlakteschip was plotseling afgebroken omdat hij zijn zeeziekte niet kon overwinnen. Daarentegen kon hij heel goed tegen de benauwde ruimte in een onderzeeër.

‘Ach, Marko Aleksandrovitsj, in Gorki bloeien de bloemen op zo’n mooie dag als vandaag!’

‘En wat voor bloemen mogen dat wel zijn, kameraad?’ Ramius liet zijn verrekijker over de horizon gaan. Zelfs op het middaguur kwam de zon er amper bovenuit. De klippen waren in paarre schaduwen gehuld.

‘Sneeuwbloemen natuurlijk!’ antwoordde Poetin lachend. ‘Vrouwen en kinderen krijgen blozende wangen, je adem maakt wolkjes in de lucht en de wodka smaakt beter dan ooit. Ach, Gorki is een prachtige stad.’

De idioot moet bij een reisbureau gaan werken, dacht Ramius. Zelf was hij twee keer in Gorki geweest en hij vond het een typisch Russische stad met lelijke gebouwen, vuile straten en slecht geklede voorbijgangers. In de winter ging het nog, door de sneeuw die alle troep overdekte. Ramius bewaarde betere herinneringen aan het kustplaatsje in Litouwen waar hij opgegroeid was, met de rijke gevels die aan de Hanzetijd deden denken.

Het was trouwens heel ongewoon dat iemand van zijn afkomst het bevel over een marineschip voerde. Marko’s vader Aleksandr was een toegewijd communist geweest en een trouw volgeling van Stalin. Na de Russische bezetting van Litouwen in 1940 had hij dissidenten, winkeliers, priesters en andere gevaarlijke elementen laten deporteren. Hij vocht heroïsch tegen de Duitse invallers en later ook bij Leningrad. In 1944 keerde hij in de voorhoede van het leger terug naar zijn geboorteland om zich bloedig op alle collaborateurs te wreken. Hij had zich een ware held van de Sovjet-unie betoond, en Marko schaamde zich diep. Zijn moeder was gestorven terwijl ze hem het leven schonk, waarna hij door zijn grootmoeder in Litouwen werd grootgebracht. Na de oorlog klom Aleksandr op tot het Centrale Partijcomité in Wilnoes en Moskou, en zijn lidmaatschap van het Politbureau werd alleen verijdeld door de hartaanval die een eind aan zijn leven maakte.

Marko’s schaamte was maar gedeeltelijk. Hij had zijn huidige positie aan zijn vader te danken en dat zou hem in staat stellen zichzelf en zijn duizenden vermoorde landgenoten op de Sovjet-Unie te wreken.

‘Waarom is het toch, kameraad kapitein,’ vroeg Poetin, ‘dat je ons Rodina zo graag verlaat om naar zee te gaan?’

Ramius glimlachte achter zijn kijker. ‘Een zeeman heeft één vaderland, Iwan Joerievitsj, maar twee vrouwen. Dat zul je nooit begrijpen. Ik ben op weg naar mijn tweede vrouw, de koele en harteloze die meester is over mijn ziel.’ Ramius zweeg en zijn glimlach verdween.

‘Mijn enige vrouw.’

Ook Poetin wist een ogenblik niets te zeggen. Hij was erbij geweest toen de kist van glanzend hout in het crematorium begon te zakken. De dood van Natalia Bogdanova Ramius had Poetin tot echte tranen bewogen, al was het voor hem slechts de wil van een onverschillige god wiens bestaan hij in het openbaar ontkende. Ramius zelf zag er veel meer de wil van de staat in. Een nodeloze en afschuwelijke misdaad die om wraak schreeuwde.

‘Ijsschotsen,’ zei de uitkijk.

Kamarov keek naar voren. ‘Het zijn maar losse stukken aan stuurboord. Afgebroken van de gletsjer, denk ik. We hebben genoeg ruimte.’

‘Schipper!’ klonk het blikerig door de luidspreker in de toren.

‘Bericht van het hoofdkwartier.’

‘Laat maar horen.’

‘Oefengebied vrijgegeven. Geen vijandelijke vaartuigen in de nabijheid. Vaarplan volgens orders. Getekend: Korov, vlootcommandant.’

‘Bedankt,’ zei Ramius. ‘Zo, er zijn dus geen *Amerikantsi* in de buurt...’

‘Twijfel je aan de woorden van de commandant?’ vroeg Poetin onmiddellijk.

‘Ik hoop dat hij gelijk heeft,’ antwoordde Ramius, openhartiger dan zijn politieke officier lief kon zijn. ‘Maar je weet hoe het is.’

Poetin schuifelde heen en weer. Misschien begon hij de kou te voelen.

‘Die Amerikaanse 688-duikboten, Iwan, weet je nog wat onze spion daarover vertelde? Die dingen zijn stil genoeg om een walvis een beurt te geven voor het beest er erg in heeft. Ik vraag me af hoe onze man dat te horen is gekomen. Misschien was het een mooie knaap, opgevoed in het decadente Westen, slank en

blond zoals de imperialisten hun vrouwen graag zien.. .’ Poetin lachte instemmend. ‘In elk geval zijn het gevaarlijke duikboten, net als die nieuwe Britse Trafalgars.’

‘Technisch zijn ze goed op de hoogte, kameraad,’ zei Poetin, ‘maar laat je niet voor de gek houden. Wij kunnen het beter.’

Ramius knikte peinzend. Een zampolit moest altijd wel iets weten van het schip waar hij op meevoer, zoals de Partij voorschreef.

‘Hebben de boeren van Gorki je nooit gezegd dat het juist de onzichtbare wolven zijn die je moet vrezen, Iwan? Maar je hebt gelijk, ik denk dat onze boot hun nog een lesje kan leren.’

Poetin klopte hem vriendschappelijk op de schouder. ‘De *Red October* is in de beste handen, zoals ik al tegen mijn meerderen heb gezegd.’

De smeerlap, dacht Ramius. Laat mijn mensen maar goed merken dat *jij* hier de lakens uitdeelt, al kun je zelf nog geen rubberboot over een kinderbadje krijgen. Jammer dat je niet lang genoeg zult leven om die woorden in te slikken.

De aanzwellende deining werd op de smalle toren steeds sterker voelbaar, en ten slotte zocht Poetin een excuus om naar beneden te gaan. Ramius en Kamarov glimlachten naar elkaar. Zeebenen had de zampolit nog steeds niet.

Het volgende uur ging snel voorbij. Het water werd ruwer naarmate ze open zee naderden. Ramius keek naar de schommellende ijsbreker. Zelf had hij alleen op onderzeeërs gevaren, waar meer comfort en ook meer risico aan verbonden was. Aan dat laatste was hij intussen gewend, en zijn jarenlange ervaring zou hem op deze missie goed van pas komen.

‘Boei in zicht, kapitein.’ Kamarov wees naar een rood licht dat hevig op de golven danste.

‘Wat is de diepte?’ vroeg Ramius door de brugtelefoon.

‘Honderd meter onder de kiel, kapitein.’

‘Snelheid opvoeren tot twee derde, tien graden bakboord.’ Ramius keek naar zijn luitenant. ‘Sein onze koersverandering door aan de *Purga*. En dan maar hopen dat hij niet de verkeerde kant opgaat.’

De dertigduizend ton zware duikboot verzette zich tegen de versnelling en duwde de boeggolf op tot een muur van water die

een ogenblik bleef staan en vervolgens schuimend over het dek spoelde. De *Purga* week uit naar stuurboord om de onderzeeër te laten passeren.

Ramius keek achterom naar de klippen rond de fjord, duizenden jaren geleden gevormd onder de gestage druk van enorme gletsjers. Hoe vaak in zijn twintigjarige loopbaan bij de Noordelijke Vloot had hij niet naar die brede inham gekeken? Dit zou hoe dan ook de laatste keer zijn. Ramius beseftte dat de afloop van zijn missie hem niet werkelijk kon schelen. Misschien had zijn grootmoeder gelijk gehad met haar verhalen over God en de beloning voor een goed leven. Hij hoopte van wel – hij zou graag geloven dat Natalia niet echt dood was. In elk geval had hij elke terugweg afgesneden met de brief die hij vanuit de haven had verstuurd.

Ramius keek op zijn horloge. ‘Kamarov, sein aan de *Purga*: “Duiken om 1320 uur. Oefening VROEGE WINTER volgens plan begonnen.” ’

Kamarov gaf de boodschap door met de seinlamp bij het luikhoofd. De *Purga* antwoordde onmiddellijk: ‘Laat de walvissen je niet opvreten! Behouden vaart, *Red October*.’

Ramius gaf de radiokamer opdracht hetzelfde bericht aan het hoofdkwartier in Seweromorsk te sturen. Daarna zocht hij verbinding met de controlekamer.

‘Diepte onder de kiel?’

‘Honderdveertig meter, kapitein.’

‘Klaarmaken om te duiken.’

Ramius stuurde de uitkijk en Kamarov naar beneden en liet voor het laatst zijn blik over de horizon dwalen. De zon was vaag zichtbaar tegen de loodgrijze hemel, het zwart van de zee slechts hier en daar doorbroken door witte kruintoppen. Ramius had graag met een opwekkender uitzicht afscheid van deze wereld genomen.

Hij sloot het luik zorgvuldig boven zijn hoofd en liet zich via de ladder acht meter zakken tot in de controlekamer. Een matroos deed het luik naar de drukcabine dicht en draaide het wiel met machtige slagen zover het ging.

‘Gregori?’ vroeg Ramius.

‘Afsluiting voltooid,’ antwoordde de navigator met een gebaar

naar het controlepaneel. ‘Alle systemen groen, compensatie ingezet.’

De kapitein liet zijn blik over de instrumenten gaan en knikte. ‘Duiken.’ Hij posteerde zich achter de periscoop terwijl Kamarov op een knop drukte en het schelle alarmsignaal liet weerklinken.

‘Grote ballasttanks vol. Duikroeren uit, tien graden neer,’ beval Kamarov. De kapitein liet de operatie met een gerust hart aan zijn luitenant over. Kamarov had al vaker bewezen zijn vertrouwen volledig waard te zijn.

De kleppen van de ballasttanks werden geopend en het instromende water verdreef de lucht onder een hevig geruis. Ramius stelde de periscoop in en zag het zwarte water schuimend in beroering komen. De *Red October* was het grootste en modernste schip dat hij ooit had gecommandeerd, met een groot vermogen en een nieuw voortstuwingssysteem dat zowel Amerikaanse als Russische achtervolgers kon misleiden, maar door haar omvang steeg en daalde ze even traag als een verlamde walvis.

‘Periscoop neer,’ zei Ramius eindelijk. Hij stapte bij het instrument vandaan.

‘Veertig meter,’ zei Kamarov.

‘Horizontaal op honderd meter.’ Ramius keek naar de bezige bemanningsleden. De helft kwam bij wijze van spreken zó van het platteland; voor hen was het de eerste duik. Hij zag enkelen bleek worden toen de romp onder de toenemende druk van het water begon te kraken.

Tien minuten later kwam de onderzeeër precies op honderd meter diepte horizontaal te varen. ‘Mooi werk, Gregori. Jij houdt het bevel. Snelheid afnemen tot een derde, en laat de passieve sonar in de gaten houden.’ Ramius wenkte Poetin en maakte aanstalten om de controlekamer te verlaten.

En zo begon het.

De kapitein nam Poetin mee naar het officiersverblijf, een behoorlijke ruimte tussen de kombuis en de hutten van de officieren. De wanden waren geluiddicht en de deur kon op slot – niet alles wat hier besproken werd was voor de oren van het lagere personeel bestemd. Behalve een grote eettafel stond er

een brandkast waarin de vaarorders werden bewaard, zodat niemand de gelegenheid zou hebben er ongemerkt een blik in te werpen. Ramius en Poetin kenden ieder een helft van de noodzakelijke cijfercombinatie om de safe te openen, hoewel Poetin ongetwijfeld de opdracht al kende en Ramius in elk geval de hoofdlijnen ervan.

De kapitein deed heimelijk de deur op slot terwijl Poetin zich met de thee bemoeide. Een blik op de klok aan de wand leerde hem dat hij nog een kwartier moest wachten voor hij de kluis mocht openen.

‘Dat worden twee eenzame weken,’ zei de zampolit, in zijn thee roerend.

‘De Amerikanen houden het twee maanden uit, Iwan. Maar die hebben het dan ook veel comfortabeler.’

Ondanks haar grote omvang had de *Red October* de bemanning van honderd matrozen weinig meer te bieden dan in het vooronder in hoeken en gaten weggestopte kooien. Alleen de vijftien officieren konden over behoorlijke hutten in het achterschip beschikken. Een groot deel van de ruimte binnen de dubbele romp werd in beslag genomen door raketten, torpedo's, de kernreactor, een omvangrijk dieselaggregaat en een hele rij nikkel-cadmiumbatterijen. De bemanning had de handen vol aan het in de vaart houden van de boot, die met haar geautomatiseerde systemen toch een van de modernste uit de Russische vloot was. Meer dan vier tot zes uur per etmaal rust was er voor de matrozen niet bij, wat Ramius goed van pas kwam, evenals het feit dat hij zijn voornaamste officieren zelf had kunnen uitkiezen.

‘Zou jij twee maanden van huis willen zijn?’ vroeg Poetin.

‘Dat heb ik met diesels wel meegemaakt. Een duikboot hoort op zee, Iwan, om de imperialisten de schrik op het lijf te jagen. Dat bereik je niet door een groot deel van het jaar in de haven te blijven liggen, maar jammer genoeg houden onze matrozen het niet langer dan twee weken uit. Je zult het zien, als we terugkeren zitten we met een stelletje zielloze robots aan boord.’ Wat precies was waar Ramius op speculeerde...

‘En dat verandert zeker door ze in de watten te leggen, zoals de kapitalisten doen?’ snoof Poetin.

‘Een ware marxist is objectief, kameraad,’ antwoordde Ramius scherp. ‘Objectief gezien is alles wat onze missie bevordert goed, alles wat tegenwerkt slecht. Ongunstige omstandigheden zijn alleen te tolereren zolang onze mensen hun scherpste niet verliezen, maar dat gebeurt juist wel. Twee weken opgesloten zitten is al zwaar genoeg.’

‘Voor jou niet, Marko,’ grinnikte Poetin.

‘Ik ben een zeeman, in tegenstelling tot het grootste deel van de bemanning. We hebben boerenzoons en arbeiders aan boord, Iwan, en daar zullen we het mee moeten doen. De jeugd is anders dan vroeger.’

‘Dat is zeker waar,’ beaamde Poetin. ‘Maar jij legt je niet gauw ergens bij neer, kameraad. Mensen zoals jij dwingen de anderen tot grotere inspanning en vooruitgang.’

De twee mannen wisten heel goed dat de omstandigheden aan boord weinig van doen hadden met de reden waarom Russische onderzeeërs amper twee maanden in het jaar op zee varen. De *Red October* voerde zesentwintig SS-N-20 raketten mee, elk voorzien van acht afzonderlijk te richten kernkoppen van vijfhonderd kiloton, voldoende om meer dan tweehonderd steden in de as te leggen. In tegenstelling tot grondraketten en nucleaire bommenwerpers waren deze wapens, eenmaal op zee, niet meer te controleren door wie dan ook – behalve door de kapitein en zijn naaste officieren. Duikboten waren bestemd om buiten bereik te blijven. Alles kwam dus aan op de betrouwbaarheid van de bemanning, juist iets waar de politieke leiding weinig fiducia in had. Russische duikboten met kernwapens aan boord voeren daarom zelden uit, en dan altijd met een politieke officier om het doen en laten van de kapitein in de gaten te houden.

‘En zou jij het twee maanden met die boerenzoons en arbeiders uithouden, Marko?’

‘Zoals je weet werk ik het liefst met knapen die net met hun opleiding zijn begonnen, die hoeven minder af te leren. Dan kan ik tenminste echte zeelieden van ze maken, als je dat niet te veel op persoonsverheerlijking vindt lijken.’

Poetin stak lachend een sigaret op. ‘Daar is in het verleden wel eens een opmerking over gemaakt, Marko, maar jij bent onze

beste instructeur en je betrouwbaarheid staat buiten kijf.’

Het was waar: Ramius had inmiddels honderden bekwame officieren en matrozen afgeleverd.

‘Je zou een van onze marinescholen moeten leiden, kameraad, daar komen je talenten heel wat beter tot hun recht.’

‘Ik ben niet meer dan een zeeman, Iwan Joerievitsj, geen schoolmeester, laat ze zeggen wat ze willen. De wijze kent zijn beperkingen.’ En de stoutmoedige grijpt zijn kansen. Op drie onderluitenanten, die zijn orders even blindelings zouden opvolgen als de eerste de beste kadet, en de onbruikbare scheepsarts na had Ramius met alle officieren al eens gevaren. Hij wist wat hij deed.

De chronometer aan de wand wees vier glazen.

Ramius ging naar de brandkast en draaide het eerste cijferslot in de juiste combinatie, waarna Poetin zijn voorbeeld volgde. Behalve vier codeboeken en kaarten met doelcoördinaten bevatte de kluis een grote envelop. Ramius haalde die eruit en sloot de brandkast.

‘En wat zijn onze orders, denk je?’ vroeg Ramius overbodig.

Poetin glimlachte. ‘Een vaderlandslievende opdracht, kameraad.’

Ramius verbrak het zegel en las de vier bladen van de opdracht snel door. Het was een eenvoudige klus.

‘Hm, we gaan onze collega’s van de *Konowalov* opzoeken, van kapitein Toepolev. Ken je Viktor niet? Hij beschermt ons tegen eventuele imperialistische bemoeials en zal tevens vier dagen lang proberen ons op te sporen.’ Ramius lachte. ‘Dat zal hem niet meevallen. Onze eigen mensen kunnen de nieuwe aandrijving nog niet herkennen op de sonar, en ik denk niet dat de Amerikanen al zover zijn. Om het Viktor wat makkelijker te maken blijven we in een beperkt operatiegebied.’

‘En je laat je niet vrijwillig opsporen?’

‘Wat denk je wel?’ snoof Ramius. ‘Ik heb Viktor zelf opgeleid, maar de vijand krijgt niets cadeau! Toch heeft hij een redelijke kans. Het gebied is beperkt tot negen segmenten, veertigduizend vierkante kilometer. We zullen eens zien wat hij heeft geleerd sinds hij onder mij op de *Soeslov* diende.’

‘Vergis ik mij of stelt de opdracht je teleur?’

‘Ach, nee. Een oefening met de *Konowalov* is een aardige afleiding.’ Smeerlap, dacht hij, je wist precies wat onze orders waren – en Viktor Toepolev ken je ook. Maar dit is je laatste leugen geweest.

Poetin drukte zijn sigaret uit en liep naar de deur. ‘In elk geval krijg ik weer eens de gelegenheid om een vakman aan het werk te zien. Arme Viktor, ik denk niet – ’

Ramius was met een sprong bij hem en schopte zijn benen onder hem vandaan. Hij ving hem in zijn val op en klemde zijn sterke handen rond de keel van de politieke officier, die hij meedogenloos tegen de scherpe stalen rand van de tafel drukte. De knie op zijn borst was niet meer nodig – met een afschuwelijke knak brak Poetins nek bij de tweede halswervel.

Poetin sperde radeloos zijn mond open en hapte naar adem als een vis op het droge. Zijn verlamde zenuwen lieten geen beweging meer toe, alleen zijn grote ogen richtten zich geschokt op de kapitein.

Ramius liet hem voorzichtig tegen de betegelde vloer glijden en voelde aan zijn pols. De verbijsterde uitdrukking op Poetins gezicht gleed langzaam weg, maar het duurde nog bijna twee minuten voordat elk teken van leven was verdwenen. Ramius pakte de theepot van tafel en sprenkelde wat van de vloeistof over de tegels en Poetins schoenen. Daarna legde hij het lichaam van zijn slachtoffer op tafel en deed de deur open.

‘Dokter Petrov! Een ongeluk, snel!’

De scheepsarts snelde de gang op en was met een paar passen in het officiersverblijf. Uit de controlekamer kwam een officier aangerend.

‘Hij is uitgedleden in die plas,’ zei Ramius hijgend terwijl hij hartmassage op Poetin toepaste. ‘Ik probeerde hem nog op te vangen, maar hij kwam met zijn hoofd tegen de rand.’

Petrov duwde de kapitein opzij en onderzocht het levenloze lichaam. Poetins pupillen waren groot en star. De dokter drukte zijn vingers tegen de halsslagaderen en schudde langzaam zijn hoofd.

‘Kameraad Poetin is dood. Gebroken nek.’ Petrov drukte de ogen van de politieke officier dicht.

‘Het is mijn schuld!’ riep Ramius snikkend uit. ‘Ik reageerde te

laat, ik had hem moeten opvangen!’ Hij liet zich op een stoel zakken en sloeg de handen voor zijn gezicht.

Petrov legde een hand op zijn schouder. ‘Het was een ongeluk, kapitein. Het kan ons allemaal overkomen. U heeft zich niets te verwijten.’

Ramius vloekte binnensmonds en keek op. ‘Was er niets meer aan te doen geweest?’

De dokter schudde het hoofd. ‘Tegen een gebroken nek staat de beste arts machteloos. Het is een snelle dood, en vrijwel pijnloos,’ besloot hij troostend.

Ramius stond met een strak gezicht op. ‘Iwan was een trouw lid van de partij, een bekwaam officier en een beste kameraad.’ Uit een ooghoek zag hij de toegesnelde officier bedenkelijk kijken. ‘Kameraden, wij zullen onze missie zonder hem moeten vervullen! Dokter Petrov, ik laat het aan u over om het lichaam in te vriezen, zodat hij bij onze terugkeer een eervolle begrafenis kan krijgen, zoals hem toekomt.’

‘Zal ik het hoofdkwartier op de hoogte brengen?’

‘Dat is helaas onmogelijk. Onze orders schrijven absolute radiostilte voor.’ Ramius overhandigde hem een stel papieren die niet uit de kluis afkomstig waren. ‘Pagina drie, dokter.’

Petrov zette grote ogen op terwijl hij de orders las.

‘Ik zou er het liefst direct melding van maken, maar u ziet het: het is strikt verboden signalen uit te zenden.’

Petrov gaf de papieren terug. ‘U heeft gelijk, kapitein, orders zijn orders. Jammer voor onze kameraad dat hij deze missie niet meer mag meemaken.’

‘Borodin,’ zei Ramius tegen de tweede officier, ‘neem er goede nota van dat ik volgens voorschrift de moedersleutel van kameraad Poetin overneem.’ Hij trok de ketting met de sleutel over het hoofd van de dode en stak die in zijn zak.

‘Ik zal het in het logboek vermelden,’ antwoordde Borodin gewichtig. Petrov en zijn assistent namen het lijk op en droegen het via de controlekamer naar het onderste rakettedek, waar zich een koelcel bevond. Daar werd het in een grote zak gestopt en in een hoek gelegd, onder de hompen vlees. De persoonlijke eigendommen van Poetin werden door de officier van de dag in drievoud beschreven en achter slot en grendel opgeborgen.

Inmiddels begaf Ramius zich naar de controlekamer om het bevel op zich te nemen. Hij zette de *Red October* op een koers van tweehonderdnegentig graden westnoordwest. De *Konowalov* bevond zich ver naar het oosten.